

Arrest

nr. 217 123 van 20 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 december 2018.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ORAIBI *loco* advocaat S. VAN ROSSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (eerste land van asiel)”, waarbij haar verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten;.”

3. Verzoekster vreest bij terugkeer naar India niet langer over een geldige ‘Registration Certificate’ te beschikken en opnieuw problemen te krijgen met haar gezondheid.

Ter staving van haar verzoek legde zij volgende originele documenten neer: een certificaat van het ‘Office of the Reception Centre’ te Dharamsala, twee schoolcertificaten, een bundel medische documenten en twee foto’s. Zij legde eveneens een kopie neer van één pagina uit een ‘hukou’ (gezinsregistratie) en een medisch certificaat ‘Mentsee- Khang’. Zij zou daar later nog een kopie van haar Green Book aan toevoegen, een kopie van haar RC en een drietal foto’s. Zij voegde daar nadien nog haar schriftelijke opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud aan toe.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal). Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of ontkrachten.

5. Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar verouderde informatie. De Raad stelt vast dat verzoekster geen andersluidende informatie bijbrengt teneinde aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt niet correct of niet langer actueel zou zijn.

Een verwijzing naar de algemene situatie van Tibetanen in India en naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst, desgevallend eerste land van asiel, werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

In zoverre verzoekster beweert dat de bestreden beslissing geen (concrete) motivering zou bevatten omtrent de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden opgemerkt dat dit feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven (deels) gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de bestreden beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. *Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om in India, haar eerste land van asiel, te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4 Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 december 2018, voert verzoekende partij aan dat haar moeder nog in Tibet woont, maar dat zij niet terug kan keren naar Tibet, noch kan terugkeren naar India aangezien ze daar niemand meer heeft en zij ook nood heeft aan medische verzorging. Op de vraag of zij nog gehuwd is, stelt verzoekende partij dat haar echtgenoot in India verblijft.

Waar verzoekende partij aanvoert dat haar moeder nog in Tibet woont, maar dat zij niet terug kan keren naar Tibet, wijst de Raad op hetgeen de commissaris-generaal heeft gesteld in de bestreden beslissing: *"U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in 2004 naar India bent gevlucht (CGVS, p. 8). U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Te meer u verklaarde dat uw vader in China werd gearresteerd wegens zijn deelname aan protesten tegen de Olympische Spelen, kan wel degelijk worden aangenomen dat u een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).*

(...)

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij niet kan terugkeren naar India aangezien ze daar niemand meer heeft aangezien zij zelf ter terechtzitting op de vraag of zij nog gehuwd is, heeft geantwoord dat haar echtgenoot in India verblijft. Voorts blijkt uit het gehoorverslag van 4 september 2018 (pagina 6) dat een oom van haar in India woont.

Met betrekking tot haar medische problemen waardoor zij niet zou kunnen terugkeren naar India, wijst de Raad dienaangaande naar de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal het volgende heeft vastgesteld: *“Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India, stelde u vooreerst dat u India verliet aangezien u er gezondheidsproblemen zou hebben gekend (CGVS, p. 16). Met betrekking tot uw gezondheidsproblemen dient echter opgemerkt dat uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt dat u sinds het begin van de vaststelling van uw ziekte tot uw vertrek steeds medische zorgen kreeg in India. U verklaarde immers sinds 2009 verschillende medische onderzoeken te hebben ondergaan. U kreeg hiervoor hulp van de school, die zelfs de kosten hiervoor op zich namen. U meende goed geholpen te worden door de ziekenhuizen en verschillende therapieën te hebben geprobeerd. U verklaarde ook na uw studies tot aan uw vertrek behandeld en onderzocht te zijn geweest en kreeg hiervoor financiële hulp van uw familie (CGVS, p. 16-18). U stelde verder nooit problemen te hebben gekend in India, noch kwam u ooit in aanraking met de Indiase autoriteiten (CGVS, p. 19). Ofschoon uiteraard begrip kan opgebracht worden voor uw medische situatie, is het feit dat u medische problemen zou kennen echter vreemd aan de Conventie van Genève en blijkt uit uw verklaringen geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin kan dit als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd worden. Ingevolge artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan u meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in uw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.*

Verder merkte u eveneens op dat de omgevingsfactoren in India, met name het warme klimaat, het eten en de onzuivere lucht een negatieve impact zouden hebben op uw gezondheid (CGVS, p. 17). Echter dient opgemerkt te worden dat deze factoren niet als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd kunnen worden. Dat u daarenboven als zieke vrouw geen werk zou vinden, overtuigt evenmin. Te meer u klaarblijkelijk nooit zelf actief naar werk hebt gezocht, doch meteen na het afstuderen India besloot te verlaten, blijft dit niets meer dan een blote bewering die u niet hard kunt maken (CGVS p. 18).” Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij twee fotokopieën (A4-formaat) neer. De Raad merkt op dat verzoekende partij ter terechtzitting niet nader heeft benoemd welke documenten het zouden betreffen en geen verdere uitleg heeft gegeven wat zij hiermee concreet zou willen bewijzen/aantonen. De Raad wijst erop dat één fotokopie (één pagina uit een ‘hukou’ (gezinsregistratie)) zich reeds in het administratief dossier bevindt en reeds meegenomen werd bij de beoordeling van haar huidig verzoek door de commissaris-generaal. Bijgevolg werpt verzoekende partij met het neerleggen van dit document geen ander licht op de vaststellingen uit de bestreden beslissing en de beschikking. Bovendien betreft het andere document ook slechts een fotokopie. De Raad hecht geen bewijswaarde aan het andere document omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is. Daarnaast stelt de Raad vast dat het andere document niet voorzien is van een voor eensluidende verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van dit stuk en dit stuk dan ook niet in overweging wordt genomen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Gezien India *in casu* kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, lijkt verzoekende partij geen behoefte te hebben aan internationale bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS